

Felicia Kingsley
Shakespearova
utajená
milénka

Jeden zlodej gentleman,
jeden vzácný starý rukopis.
A krásna dedička,
ktorá zmarí všetky plány...

Ljndeni

Shakespeareova utajená milenka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lideni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Felicia Kingsley

Shakespeareova utajená milenka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Shakespearova
utajená
milénka

Preložila Mária Štefánková

Ljndeni

Felicia Kingsley: *L'amante perduta di Shakespeare*
Copyright © 2025 Newton Compton editori s. r. l., Roma
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
Translation © Mária Štefánková, 2026
This edition published in agreement with the Proprietor
through MalaTesta Literary Agency, Milan

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5211-4
ISBN e-knihy 978-80-566-5213-8 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5214-5 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5212-1 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

*A čo keby bol Shakespeare
najväčší podvod v dejinách literatúry?*

Čitateľovi.

Darom z nebies je ženská krása,
lebo ona je pozemským šťastím
každého ušľachtileho muža.

VERONICA FRANCO

Prítomnosť

Mám radšej čertov v pekle než svätých v raji. Svätí ťa ochraňujú v dobrých časoch, čerti ti zachraňujú zadok, keď si v sračkách.

A ja som bol v sračkách až po krk.

Ešte pred mesiacom som sedel za mrežami a odpykával si trest, ktorý by mi bol zhltol polovicu života, a dnes sedím pri stolíku v čajovni na Rue des Capucins v Hornom meste v Luxemburgu.

Veľkovojevodstvo zasadené medzi Francúzsko, Belgicko a Nemecko, necelých tritisíc štvorcových kilometrov, na ktorých spravujú majetky viac ako dvestopäťdesiatich miliárdárov celého sveta, a daňové sídlo viac ako stoštyridsaťdvatisíc firiem.

Mám rád čísla, najmä takéto.

„Váš čaj, *monsieur*,“ usmievavá servírka mi prináša moju objednávku. „A mlieko.“

„Bez mlieka, ďakujem.“

„Myslela som, že vy Angličania si vždy dávate do čaju mlieko,“ podotkne so záujmom. Je milá a viac-menej v mojom veku.

„Do indických čajov, čiernych, ako Assam alebo Darjeeling, na zjemnenie robustnosti zo silnej oxidácie. Toto,“ vysvetlím a krúžim v šálke lyžičkou, „je zelený čaj. Ako väčšina čínskych čajov.“

„Cukor?“

„Mám to rád bez cukru.“

„Maslové sušienky? Pečú ich v najlepšej pekárni v meste.“

„Takto je to v poriadku, ďakujem.“

„Tie sušienky sú zahrnuté v objednávke, len aby si vedel,“ informuje ma Giles, ktorý práve prišiel, a sadne si do kresla oproti môjmu. „Pre mňa kávu bez kofeínu, ďakujem.“

„Meškáš,“ pripomeniem mu.

„U významných klientov neexistuje pracovný čas, s nimi musíš zostať, koľko potrebujú!“

„Takže ja nie som významný klient,“ skonštatujem.

„Ty nie si klient.“

„A čo som teda?“

„Príbuzný jedného priateľa. Neodriekaj si radosti života,“ napomenie ma a opäť sa obráti k čašníčke, ktorá sa vrátila s jeho kávou. „A prineste nám aj tie sušienky, prosím.“

„Neodriekam,“ odvetím. „Vieš, prečo sa rozpadla Rímska ríša? Lebo keď Rimania dobyli východné kráľovstvá, spohodlneli a zmäkli.“

Giles sa zasmieje. „Impérium rozmočené v tureckom kúpeli.“

„No skoro tak,“ odpoviem vážne.

„Si primladý na taký asketický život. Koľko máš rokov?“

„Dvadsaťšesť.“

„Skôr či neskôr povolíš opraty a budeš si vychutnávať pôžitky.“

„Radšej neskôr ako skôr.“ Neopovrhujem luxusom – kto to tvrdí, je pokrytec –, ale snažím sa naň nezvyknúť, pohodlnosť vedie k zleniveniu. Ak si luxus raz vychutnáš, nikdy sa ho nebudeš chcieť vzdať.

„V každom prípade nebudeš mať príliš veľa času bahniť si vo svojej znovuzískanej slobode. Systém bol uvedený do pohotovosti a mená z neho sa okamžite ozvali. Už mám pre teba bohatý zoznam konzultácií, ktorým sa budeš musieť podriaďiť.“

„To je dobrá správa,“ okomentujem spoza okraja svojej šálky.

„Na začiatok je tu jeden z najambicióznejších zberateľov v Spojenom kráľovstve. Alastor Lockridge. Čaká ťa už zajtra popoludní na svojom panstve v Anglesey.“

„O čo ide? Obrazy? Šperky?“

„Takéto detaily mi nikdy neposkytujú.“

„To nie sú detaily.“

„Jedna z prvých vecí, ktoré sa musíš naučiť v tomto povolání, je to, že čím menej informácií koluje, tým lepšie. To, čo robíš, a ako to robíš, nie je moja vec, ja som len sprostredkovateľ, mňa zaujíma iba to, či prídu peniaze z tvojich akcií a kedy.“

„A tvoj podiel.“

„To je cena za mlčanie, Nick.“

„Chápem.“

„Tešíš sa, že si sa vrátil do starého dobrého Anglicka?“

„Už som si myslel, že ho nikdy viac neuvidím.“

„Odtiaľ pochádzajú Josého najlepší kamaráti, takže často budeš musieť chodiť na panstvo jej veličenstva.“

„Možno by som ocenil, keby mi tam zohnali nejaké bývanie. Vidiek v Sussexe sa mi vždy páčil,“ žartujem.

„Duchovia ako ty nemajú bývanie, ani tam, ani nikde inde,“ odvetí Giles, ktorý nepostrehol moju iróniu. „Neexistuješ, nezanechávaš stopy, a už vôbec nie meno na zvončeku od bytu.“

„To mi povedal aj José.“

„Tak na to nezabúdaj.“ Vstane a položí na stolík dve bankovky. „Si prichystaný zarobiť si svoj prvý milión?“

„Už sa neviem dočkať.“ Aj ja vstanem a vyjdem za ním von.

„Myslím, že ťa pozdravila čašníčka.“

„Videl som.“ Pokývala hlavou a potom nesmelým gestom kývla rukou.

„Aj ženy patria medzi rozkoše, ktoré ti pravidlá zakazujú?“

Sekundu predtým, ako vyjdem z lokálu, sa k nej obrátim a odpoviem na jej pozdrav úsmevom. „Giles, všetky pravidlá majú výnimky.“

José Farias je jeden z najstarších väzňov, no má ostrejší dôvtip ako všetci mladí väzni dokopy.

Všetci ho rešpektujú a myslím si, že niektorí sa ho aj boja.

Nikto netuší, za čo sedí, vie sa len to, že je to bývalý jezuitský kňaz, rozpráva málo a len vtedy, ak je to nevyhnutné. Odkedy som tu, ešte nikdy sa mi neprihovoril. Viac ráz som zachytil jeho záhadný pohľad, upretý mojím smerom. Pozoruje ma, ale netuším prečo.

Ja mám len jediný cieľ, prežiť medzi múrmi väznice a nezblázniť sa. Vidina prepustenia o tridsať rokov je vzdialená a nejasná a môj oficiálny obhajca sa vôbec neunúval začať konanie o mojom presunutí zo Spojených štátov do Anglicka, jednak preto, že nie je ktovieako platený, a jednak aj preto, že nemám nikoho, kto by stál o môj návrat. So svojím „takmer titulom“ z dejín umenia si teraz plním dni, všetky rovnaké, vyučovaním kriminálnikov bez základného vzdelania.

Nie že by som sa bol ponúkol ako dobrovoľník, ale nemal som na výber.

Gramatika, dejepis, zemepis, základná matematika, vyučujem všetko, aj keď moja trieda – ak ju tak môžem nazvať – nemá ani v najmenšom úmysle počúvať ma. Viac než čokoľvek

iné ich zaujíma, ako sa mi vysmievať z môjho britského akcentu, alebo z mojej postavy, alebo z výrazov, ktoré používam a oni ich nepoznajú.

Pritom však ani netreba, aby som niečo povedal; vo chvíli, keď sa k nim obrátim chrbtom a chcem niečo napísať na tabuľu, stáva sa zo mňa ľudský terč požutých papierových guľôčok, a to v tom lepšom prípade.

Vyučovanie sa koná vo väzenskej knižnici, o ktorú sa práve stará Farias.

Je hodina dejepisu a ja rozprávam o potopení lodí s čajom v bostonskom prístave, ktoré bolo základom Americkej revolúcie, keď The Wall – dvojmetrový stotridsaťkilový obor – začne vyspevovať svoju vulgárnu verziu anglickej hymny *God Save the Queen* aj s grganím. V tej chvíli Farias vstane zo svojej stoličky a podíde obrovi za chrbát: tvári sa, že mu ide poblahoželať a podá mu ruku, no The Wall odrazu stratí hlas.

„Vieš, Eugene,“ osloví Farias obra jeho krstným menom, „že medzi horným laktovým nervom a krátkym dlaňovým svalom je bod, ktorý keď správne stlačíš, môže ti spôsobiť ochrnutie hlasiviek?“

The Wall sa v panike pokúša vylúdiť nejaký zvuk, ale márne. Nevydá ani hlások.

„Nie, jasné, že to nevieš, lebo si hlúpy ako vrece hnoja. Cítiš sa nadradený, áno, robíš si posmech z toho, kto sa snaží dostať dve základné vedomosti do tvojho kuracieho mozgu. Dobré, toto je len varovanie, ale ak zistím, že niekto z vás si dovolil šikanovať tohto chlapca,“ napriek svojim dvadsiatim dvom rokom som v jeho očiach chlapec, „pocíti, čo ďalšie viem paralyzovať stiskom. A nebudú to hlasivky.“

Pokračujem vo vyučovaní, v knižnici nepočuť ani mušku bzuchať, a niektorí si dokonca robia poznámky. Keď skončím, Farias príde ku mne.

„Tu je ťa škoda.“

„Radšej tu ako v kuchyni alebo v práčovni,“ odpoviem a mám v úmysle utrieť tabuľu a pozbierať knihy z lavíc, pokrytých obscénnymi kresbami ceruzkou.

„Myslím vo väzení.“

„Ďakujem za uznanie, ale sudca si myslí, že som si to zaslúžil,“ odsekнем a usilujem sa vlhkou handrou vyšúchať z prvej lavice obrázok štylizovaného ejakulujúceho penisu.

„Ja ťa toho viem veľa naučiť.“

„Paralyzovať hlasivky?“

„No napríklad, ak budeš chcieť.“ Farias ma neprestáva sledovať, zhrbený, šedivý, krívajúci. „No predovšetkým o umeleckých dielach.“

„To som študoval. Viem ich analyzovať, katalogizovať, a ak treba, aj reštaurovať.“

„Aj kradnúť?“

Zarazene sa naňho pozriem. „Kradnúť?“

„Chlapče, dobre počuješ, alebo si musíš ísť dať skontrolovať sluch?!“

„Počujem, počujem, Farias. Naozaj nemám v úmysle ísť ukradnúť Monu Lisu.“

„Volaj ma len José. A nehovorím, že ich treba kradnúť z múzeí, v múzeách sa nekradne, teda to, čo je vo verejných múzeách, ale ešte sú milióny, možno miliardy predmetov, ktoré sa považujú za stratené v čase, zabudnuté, alebo možno skončili v nesprávnych rukách. Niektorí ľudia sú ochotní zaplatiť hotový majetok tomu, kto ich vie nájsť, no nie každý má také schopnosti.“

„Prečo mi to hovoríte?“

„Lebo ty ich máš.“

„Neviem, z čoho ste to usúdili, ale ďakujem za kompliment,“ poviem sklamane. „Akurát ste nevzali do úvahy zásadnú drobnosť: na kradnutie umeleckých diel človek musí byť vonku, na slobode, a ja, rovnako ako vy, som tu zavretý. Na najbližších tridsať rokov.“

„To je detail, ktorý vyriešime, keď príde čas,“ odpovie a nedá sa vyviesť z miery mojimi námietkami. „Chceš si teraz vypočuť, čo ti poviem, alebo budeš radšej po celý zvyšok svojho trestu učiť analfabetov slabikovať?“

„Čaj bez mlieka.“

Clairin jemný hlások po špičkách vchádza do môjho sna. Otvorím oči a ona sedí na okraji postele len v podprsenke a nohavičkách.

„Nečakal som raňajky do postele.“ Ponaťahujem sa a sadnem si chrbtom opretý o čelo postele.

„Nechystala som to pre teba, ale pre seba, no keďže som veľkorysá, ponúknem aj tebe šálku.“

Vezmem ju a ovoniam. „Lady Grey, zmes s lístkami ceylonského čaju aromatizovaná bergamotom, citrónom, pomarančom a ľaliou. Tam sa mlieko hodí.“

„Vždy si taký puntičkár?“

„Žiaľbohu, áno.“

Claire prevráti oči a prikývne, vyjde z izby a vráti sa s krčiazkom mlieka. Kvapku si naleje do svojej šálky a ochutná. „Máš pravdu,“ povie a jej hlas prezrádza mierne podráždenie. „Hodí sa.“

„Ja viem.“ Urobím to isté a potom sa napijem. „V každom prípade, dobré ráno.“

„Dobré ráno.“

„Dnes nemáš službu v kaviarni?“ spýtam sa jej.

„Nie, až popoludní. Od deviatej do jednej pracujem v Maison Artois, v aukčnej sieni.“

„Zaujímavé.“

„A čím sa zaoberáš ty, Nick?“

„Som konzultant,“ odpoviem všeobecne.

„Žiješ tu?“

„Len tadiaľto prechádzam.“

„Aký si tajomný,“ utiahne si zo mňa.

„Včera som mal pocit, že ti tajomnosť neprekáža.“

Včera neskôr popoludní som sa vrátil do kaviarne a tváril som sa, že som stratil obal s kreditnými kartami, a Claire mi ho pomohla hľadať. S hľadaním sme skončili u nej doma, v jej posteli.

Nevzdávam sa všetkých rozkoší, ako som povedal Gilesovi.

„Máš pravdu, tajomnosť má svoje čaro.“

„Idem sa osprchovať, chceš mi robiť spoločnosť?“ spýtam sa jej, keď vstávam z postele a idem do malej kúpeľne v jej byte. Pustím vodu a ona tam vojde za mnou.

„Veď je ľadová,“ protestuje.

„Ak nie je studená, nepreberiem sa.“

Pomôžem jej zohriať sa a sprchovanie sa pretiahne trochu viac, ako sme predpokladali.

„Myslíš, že sa ešte uvidíme?“ pýta sa neskôr, kým sa obliekam, ona ešte mokrá, zavinutá v osuške, ležiac na posteli.

„Odchádzam a budem preč dlhšie.“

„Škoda.“ Jej tón by chcel znieť ľahko, no trochu z neho cítiť sklamanie. „Čo myslíš, kedy sa vrátiš?“

„Popravde, ani neviem, či sa vôbec vrátim,“ odpoviem a zaväzujem si uzol na kravate. Ona mlčí a odtrhne odo mňa sklamaný pohľad, ktorý zachytím v zrkadle. „Ber to tak: keby som ti povedal, že sa vrátim a znova sa uvidíme, bolo by po tajomne.“

„Tajomno mám rada, ale nie až takéto.“

Nakloním sa nad ňu a vtisnem jej na pery ľahký bozk.

„Bola to pekná noc,“ lúčim sa.

„A čo tvoje karty? Nevrátiš sa pohľadať ich?“ spýta sa sekundu pred tým, ako opustím apartmán.

„Dal som ich zablokovať.“

Cesta trajektom z Liverpoolu do Anglesley mi trvá dlhšie ako let z Luxemburgu. Myslel som si, že pristátie na britskej pôde ma dojme k slzám, ale viac ma dostala cesta autom, míľa za míľou, keď sa mi drsný, upršaný Wales mihá za okienkom auta, bičovaného dažďom a ľadovým vetrom, ktorý ma privítal hneď po pristátí.

Toto som však potreboval, s mojou rodnou krajinou by sme sa v žiarivom slnku ani nespoznali. Už nie som dvadsiatnik, ktorý odtiaľto odišiel pred piatimi rokmi, vraciam sa pod iným menom, s iným životom. Predtým som bol telo, teraz som len tieň.

Auto, ktoré po mňa Lockridge poslal aj so šoférom, tmavozelené Bentley s krémovými sedadlami, vyjde hore po štrkovej cestičke k jeho usadlosti a zo žltkastej hmly sa vynorí jednoduché sídlo zo sivého kameňa.

Končisté vežičky sa hrozivo vypínajú na streche v celej svojej neogotickej viktoriánskej nádhere.

Pri vchode už na mňa čaká majordóm.

„Ja som Browning a budem vám k dispozícii počas celého vášho pobytu, hoci krátkeho. Pán Lockridge vás už čaká v knižnici. Chcete sa najprv ubytovať vo svojich izbách, alebo si želáte okamžite ísť na stretnutie s ním?“ spýta sa ma.

„V izbách?“

„Sú v severnom krídle, aby som bol presný. Sú síce chladnejšie, ale služobníctvo tam má jednoduchší prístup v prípade potreby.“

„Som si istý, že sa ubytujem bez problémov,“ odvetím. „Myslím, že hneď pôjdem za pánom Lockridgeom, nechcem, aby ma pokladal za nevychovaného.“

„V tom prípade ma nasledujte o poschodie nižšie, pôjdeme služobným schodiskom a potom doprava.“

Služobné schodisko? Prečo by sa Lockridge mal nachádzať v suteréne?

„Prepáčte, Browning, ale vy ste sa ani nepokúsili overiť moju identitu,“ upozorním ho na to, ako jednoducho bol ochotný ubytovať ma.

„My nemávame hostí, pán Lockridge nemá rád spoločnosť. Nemohol som sa pomýliť.“

Mlčky kráčame dlhou tmavou chodbou, ktorá páchne sčasti kadidlom a sčasti vlhkým kameňom, zastavíme sa pred intarzovanými dvojkrídlovými dvermi, ktoré Browning otvorí a gestom mi naznačí, aby som vošiel.

„Prosím.“

Vojdeme do predsiene s kovovou skrinkou a umývadlom. „Musím vás požiadať, aby ste si obuli návleky na topánky a dezinfikovali si ruky, pán Montecristo.“

„Vari ideme do operačnej sály?“ spýtam sa, ale majordóm si nevšímne iróniu, tak urobím, o čo ma žiada. Vedľa klávesnice s číslami je akýsi domáci telefón, ktorým Browning zavolá.

„Áno?“ odpovie kovový hlas mikrofónu.

„Host prišiel, pane, a podrobil sa protokolu.“

„Pusťte ho dovnútra.“ Potom nasleduje cvaknutie viacnásobnej zámky, ktorá sa postupne odomyká.

Pancierové dvere cvaknú, Browning mi ich otvorí a gestom ma pošle dnu.

Vojdem do knižnice, kde za písacím stolom sedí zhrbený muž neurčitého veku medzi štyridsiatkou a šesťdesiatkou, nad starodávnym zväzkom s lupou v ruke.

„Dobry deň, pán Lockridge,“ pozdravím ho priateľským tónom. „Ďakujem za pozvanie. Som veľmi zvedavý na to, kvôli akej konzultácii ste si ma pozvali prostredníctvom Gilesa.“

Muž zodvihne hlavu, premeria si ma od hlavy po päty, s lupou ešte pred tvárou.

„Takže ty si ten Nick Montecristo?“

To, že som Fariasovým chránencom, sa vo väznici roznieslo rýchlosťou blesku. Okamžite som si získal rešpekt medzi ostatnými väzňami, ale aj medzi personálom väznice.

Minulý týždeň mi prikázali, aby som si pobalil veci, že ma presunú. Báľ som sa, že ma dajú do izolácie – odtiaľ sa ešte nikto nevrátil duševne v poriadku –, no dostal som samostatnú celu.

V jedálni nemusím na jedlo stáť v rade ako ostatní, ale mám ho na tácke bokom, všetko pripravené, všetko zabalené, dovolím si povedať, že takmer sterilné.

„Nie, jemu nie z hrnca,“ skríkol Ulrich, keď mi Winston Krt nakladal hustú zelenú šlichtu, ktorá bola na menu označená ako minestrone. „Daj mu tácku pre alergikov.“

„Ja nie som alergik,“ namietol som.

No Ulrich mi vtisol do ruky plastovú tácku s naukladanými škatuľkami. „Oddnes si.“

A tak každý deň pri každom jedle.

Vychádzku nemusím dodržiavať na minútu presne a môžem si do cely nosiť knihy, všetko manuály o umení, do ktorých si robím poznámky od Fariasa. Nehrozí, že by strážne zistili, že ide o inštrukcie, ako kradnúť či falzifikovať diela, ako oklamať či deaktivovať bezpečnostné systémy alebo vylúpiť hrobky.

Včera prechádzal jeden zo strážcov popred moju celu, a keď videl, že sa dívam na Goyov obraz *Nahá Maja* v publikácii o španielskom umení 18. storočia, povedal mi: „Pozri, ak si chceš uľaviť, môžem ti priniesť zvonka nejaké časopisy.“

Netušil, že na plachtu Majinho portrétu som napísal inštrukcie, ako otvoriť trezor s dvojnásobnou kombináciou, ale nasledujúci týždeň som si našiel na posteli porno časopis.

Vo väzení sa myšlienka na sex stále vracia: sú dni, keď mi ani na um nezíde, akoby vôbec neexistoval, akoby to nebola fyziologická potreba, a inokedy je to obsesia, ktorá zaberá všetky moje myšlienky. Našťastie ma moje štúdium zamestnáva.

„Umenie nie je sväté, ani to, čo je v kostoloch, ani obrazy na biblické témy, lebo vo väčšine prípadov ich zhotovili darebáci,“ zvykne hovoriť Farias, a túto svoju dogmu sem-tam utruší vo svojich prednáškach. „Vieš, že Caravaggio bol zločinec?“ Zriedkakedy niekoho ohovára, ale s umelcami nemá zľutovanie. „Hoci bol vyhlásený za objaviteľa šerosvitu, bolo to všetko iné, len nie geniálna intuícia: mal dlhy v každej rímskej krčme a na ich splácanie potreboval rýchlo predať veľa obrazov, takže na detaily nemal čas. Namalovať čierne plochy bola len číra skratka. A nebol dlžný len krčmárom, ale aj pasákom a majiteľom herní, lebo sa mu páčili prostitútky a hazardné hry. Nožom pichol chlapíka do stehennej tepny a zabil ho – ten blbec ovládal aj anatómiu –, aby nemusel zaplatiť desaťtisíc scudov, ktoré mu bol dlžný.“

„Bl- bec Ca-ra-vag-gio,“ zapíšem si do poznámok.

„Cellini nemal o nič lepšiu povest': svojho rivala podrezal. A Michelangelo sa zasa prejavil ako falšovateľ,“ vykladá, akoby hovoril o svojich známych. „Darebáci, nájomní vrahovia, pedofili, dejiny umenia majú korene v zločine, aj kradnúť umelecké diela je umenie, a ty vieš, ako na to. Drž sa pravidiel, akoby to boli tvoje rozkazy.“ Odviest' pozornosť od cieľa, zistiť možné únikové cesty, naučiť sa naspamäť detaily, nikdy neukázať záujem

o „prácu“, byť nenápadný, nedať sa zabiť alebo chytiť, a najmä nikdy, *nikdy* nedôverovať inému zlodejovi.

„Zlodej bude vždy tvoj konkurent, bol by schopný vyšachovať ťa kvôli nejakej informácii, obaja ste mimo zákona. Ak si má vybrať medzi sebou a tebou, vždy obetuje teba. A daj si pozor najmä na ženy,“ upozorňuje ma a strčí mi pred nos kostnatý prst.

„Na ženy všeobecne, alebo na zlodejky?“ spýtam sa.

„Aká hlúpa otázka. Všetky ženy sú zlodejky: buď ti ukradnú peňaženku, alebo ti ukradnú srdce,“ okomentuje a náhle sa ku mne obráti chrbtom. „Maj to na pamäti, ak nechceš skončiť ako ja.“

Takto prejdú štyri roky a nikto sa ani najmenej nepozastavuje nad tým, ako s Fariasom trávime čas. Nikdy sa ho nepýtam na nič osobné, aj tak by mi neodpovedal, a náš plán pokračuje na úrovni učiteľ – žiak bez odbočiek.

Učí ma poznať kovy podľa vône, rozoznať dvesto druhov papiera len podľa hmatu, sfalšovať vek dokumentu použitím pigmentov z čajových lístkov. Každému odvaru zodpovedá iný typ zostarnutia, každý druh pergamenu má iný stupeň vstrebávania.

Tisícštyristošesťdesiatjeden dní intenzívneho kurzu, akoby som sa vrátil na univerzitu, až kým ma jedného dňa prestane Farias vyučovať.

„Si pripravený,“ potvrdí predo mnou, kým čakám s nachystaným poznámkovým blokom a perom. Nevieť, čo tým myslí, ale nemám čas vypytovať sa ho, lebo ma mocne udrie do tváre – pravdepodobne do nejakého akupresúrneho bodu, ktorý dôverne pozná – a ja stratím vedomie.

Prítomnosť

Lockridge vstane a obíde ma, neprestáva ma sledovať. „Si o dve hlavy vyšší ako Farias. Dúfam, že si ho hodný aspoň spolovice.“

„Často spolupracujete?“ spýtam sa a nevšímam si provokáciu.

„Možno povedať, že celý život. A predtým ešte môj otec.“

V hlase mu zaznie trošku nostalgie. „Ako sa má?“

„Myslím, že už asi nijako.“

Lockridge trochu privrie viečka, vidno, že mu je to ľúto.

„Vidíš toto všetko tu?“ spýta sa a ukáže na knihy, ktoré zapĺňajú police od zeme po povalu.

„Úctyhodná zbierka. Zaujímavá,“ poviem, keď sa poobzerám okolo seba. Väčšina kníh je stará, s nečitateľnými nápismi na chrbtoch.

„Keby nebolo Farias, bola by toho len tretina. Toto je projekt môjho otca, teraz som jeho správcom.“

„Aký mal cieľ?“

„Mal sen vytvoriť novú Alexandrijskú knižnicu.“ Lockridge spokojne rozhodí rukami. „Okolo nás sú samé prvé vydania najdôležitejších kníh každého národa.“

„Hotový poklad.“ Nie je to bežná knižnica, ako by si niekto mohol myslieť, je to maximálne zabezpečená miestnosť v suteréne, so zamrežovanými okienkami, knihy sú za nepriestrelným